

๑๕๗

อย่ารบกวน การเรียนรู้ของฉัน

别想打扰我学习

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇ ◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇
◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

月流光

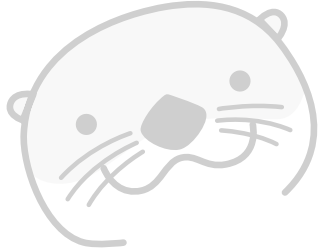
เย่วหลิวกวง

เขียน

สีเมษา

แปล

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

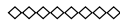
คืนแรกที่หนานเซียงห้วนใช้ชีวิตอยู่ในหอพักของโรงเรียน
เธอไม่เพียงแต่อยู่ทบทวนด้วยตัวเองในห้องเรียนจนถึงสี่ทุ่ม
แต่เมื่อกลับมาที่หอแล้วยังหยิบไฟฉายออกมาอ่านหนังสือ เดิมเธอคิดว่า
การทำแบบนี้จะเป็นการรบกวนเพื่อนในห้อง หรือไม่ก็อาจจะถูก
เจียงตำลึงเยาะเย้ยเอาได้ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าหลายๆ คนที่อยู่ในหอพัก
ในมือก็ถือไฟฉายอ่านหนังสือกันอย่างหนักเหมือนกัน

-เย่วหลิวกวง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

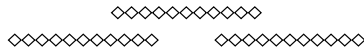

ช่วงเวลาของนักเรียนมัธยมปลายเป็นช่วงเวลาแห่งการมุ่งมั่น
แข่งขัน เพื่อที่ก้าวผ่านขึ้นมาสู่ความสำเร็จในระดับมหาวิทยาลัย
มีคนไม่น้อยหวนคิดถึง อยากกลับไปใช้ชีวิตในตอนนั้น ชีวิต
ที่เต็มไปด้วยความสุขใส บางคนก็อยากจะย้อนกลับไปเพื่อ
แก้ไขบางอย่างในอดีต

ว่าหนานเซียงหวันไม่เต็มใจจะย้อนกลับไปในช่วง
เวลานั้นสักนิด แต่เมื่อตื่นขึ้นแล้วพบว่าตัวเองอยู่ในห้องเรียน
มัธยมปลายปีที่สอง และยังอยู่ในห้องบิวรี่ ไม่ใช่ห้องคิง
อย่างที่เคยเป็น เธอก็ทำได้เพียงอย่างเดียวคือตั้งใจเรียน
อย่างหนัก เพื่อจะพาตัวเองกลับไปยังห้องคิงอีกครั้ง

ไม่ว่าคุณจะทำห้องคิงหรือห้องบิวรี่ เชื่อว่าเมื่ออ่าน
เรื่องนี้แล้ว จะทำให้คิดถึงช่วงเวลาอันสดใสนั้นอย่างแน่นอน

อ.สม

เมื่อมองแผ่นหลังของหนานเซียงห้วนแล้ว
หลินเซียวห้วนมักจะรู้สึกว้า
เหมือนจะมีเรื่องอะไรที่ยังไม่ได้เตือนเธออีก
จู่ๆ เขาก็เรียกว่า “เดี๋ยวก่อน”
“อะไรอีกล่ะ” หนานเซียงห้วนหันหน้ากลับไปอย่างไม่พอใจ
หลินเซียวห้วนเดินเข้ามาแล้วพูดว่า
“ฉันมีของอย่างหนึ่งจะให้เธอ
มีนี่แล้วเธอจะต้องได้ที่หนึ่งแน่”
เขาพูดพลางหยิบอะไรบางอย่าง
มาวางไว้บนศีรษะของหนานเซียงห้วน
“อ๊ะ...” หนานเซียงห้วนที่คิดว่าเป็นของอะไรสกปรก
จึงรีบเอามือปิดบนหัวทันที
แต่กลับจับไม่โดนอะไรสักอย่าง
“อะไรนี่?”
หลินเซียวห้วนยิ้มแล้วพูดว่า
“รักมีแชมป์ของฉันไง!”

สอบกลางภาคมัธยมปลายปี 2 เทอมแรก

01

ฤดูกาลศึกษา วนมาอีกปีแล้ว หนานเซียงห้วนในฐานะฝ่ายทรัพยากรบุคคลของบริษัทที่มีชื่อเสียงต้องคัดเลือกผู้มีความสามารถเข้าบริษัทอีกครั้ง บริษัทที่เธอทำงานอยู่ได้รับความนิยมมากเกินไปจริง ๆ เพิ่งเปิดรับสมัครทางอินเทอร์เน็ตได้ไม่นาน ประวัติส่วนตัวมากมายต่างก็ปลิววนเข้ามาราวกับเกล็ดหิมะ ทำให้คนสับสนไม่หวาดไม่ไหว

ใช่ ประวัติส่วนตัวครั้งหนึ่งนั้นถูกเธอลบทิ้งทันที เพราะหนานเซียงห้วนอ่านทั้งหมดไม่ไหว

ส่วนประวัติส่วนตัวที่เหลือ หนานเซียงห้วนทำแค่กวาดสายตามองชื่อมหาวิทยาลัยที่จบมาเท่านั้น หากเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง เธอก็จะทิ้งลิงก์ทดสอบออนไลน์ไว้ให้อีกฝ่าย แต่หากไม่ใช่ เธอก็จะไม่สนใจทันที นี่คือการคัดเลือกข้อแรกๆ ของเธอ พนักงานที่สมัครผ่านเธอนั้นยังไม่เคยมีใครที่ไม่จบมาจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมี

เพราะอย่างนั้นตอนที่หนานเซียงห้วนเห็นว่าในใบรายชื่อมหาวิทยาลัยที่เธอต้องไปประชาสัมพันธ์มีชื่อที่ไม่ใช่มหาวิทยาลัยชั้นนำปะปนมาด้วยก็ทำให้รับไม่ได้ เธอรู้สึกเหมือนมองเห็นแมลงวันตัวหนึ่งปะปนอยู่บนภาพวาดชื่อดังระดับโลก แต่ช่างเถอะ ใครใช้ให้หัวหน้าภาควิชาแนะแนว

ของมหาวิทยาลัยนี้เป็นเพื่อนกับประธานกรรมการบริษัทละ อย่างไรก็ตามเธอก็แค่ไปประชาสัมพันธ์เท่านั้น เรื่องจะรับหรือไม่รับนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่จะพูดกันง่าย ๆ

หนานเซียงหวันมากับันเดินทางอย่างยากลำบากจนมาถึงมหาวิทยาลัยเล็ก ๆ แห่งนี้ ก็เห็นว่ามีความเจริญจากภาควิชาแนะแนวมาขึ้นรออยู่ที่หน้าประตูมหาวิทยาลัยก่อนแล้ว หลังจากนั้นก็นำเธอไปยังสถานที่จัดงานประชาสัมพันธ์

ตลอดทางนั้น อาจารย์ของภาควิชาแนะแนวคอยแนะนำเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยให้เธอฟังด้วยความกระตือรือร้น หนานเซียงหวันได้แต่ฟังด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ มีบางครั้งที่จะพยักหน้าเล็กน้อย เมื่อเวลาผ่านไป หนานเซียงหวันเริ่มรู้สึกว่าสิ่งที่ตัวเองเอาแต่พยักหน้าอย่างเดียวนั้นดูเหมือนจะทำให้บรรยากาศกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง จึงหาคำพูดยกยออีกฝ่าย “มหาวิทยาลัยของพวกคุณ...”

หนานเซียงหวันเงยหน้าขึ้น คิดแล้วคิดอีก แต่กลับไม่พบว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้มีอะไรที่ควรค่าแก่การชื่นชม เธอลังเลอยู่นาน ก่อนพูดต่อด้วยใบหน้าไม่เปลี่ยนสีว่า “มหาวิทยาลัยของพวกคุณตกแต่งสวยงามจังเลยนะคะ”

อีกฝ่ายได้ฟังจึงพูดอย่างกระตือรือร้นว่า “ใช่แล้วค่ะ ๆ ตึกอาคารของมหาวิทยาลัยเราได้รับการปรับปรุงตกแต่งใหม่ทั้งหมด ใช้เงินไปไม่น้อยเลยนะคะ”

“อ้อ...” คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเอาคำพูดนั้นไปคิดเป็นจริงเป็นจังขนาดนี้ หนานเซียงหวันยิ้มน้อย ๆ “พูดถึงเรื่องนี้แล้ว มหาวิทยาลัยของฉันก็ถือว่าต้องอยู่บ้างค่ะ มหาวิทยาลัยเก่ามากแล้ว บางอย่างแทบจะนับเป็นโบราณวัตถุได้แล้วล่ะค่ะ”

“อ้อ” อีกฝ่ายเอ่ยถามด้วยท่าทางสนใจ “ไม่ทราบว่าคุณจบมาจากที่ไหนหรอคะ”

หนานเซียงหวันยิ้มน้อย ๆ ก่อนเอ่ยออกมาอย่างช้า ๆ “มหาวิทยาลัยกวงหัวค่ะ” เธอพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม สายตาดกกลงบนใบหน้าของอีกฝ่าย

ไม่ผิดจากที่คิดไว้จริงๆ หลังคนคนนั้นได้ยินชื่อนี้แล้ว ในดวงตาก็ราวกับฉายประกายเจิดจ้า นิ่งเงียบไปทันที ไม่กล้ามองสบตากับเธออีก

ชื่อนี้เป็นชื่อที่ไม่มีใครไม่รู้จัก เป็นชื่อที่ทุกคนเฝ้าใฝ่ฝันมาตั้งแต่เด็กจนโต เป็นชื่อที่ทำให้ใครหลายๆ คนรู้สึกเจ็บปวดหลังจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัย และเป็นชื่อที่ทำให้หนานเซียงหวนรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเองมากที่สุด ไม่มีอะไรที่น่าปลื้มใจไปกว่าการที่มีคนถามว่าจบมาจากมหาวิทยาลัยไหนอีกแล้ว หากเป็นไปได้ เธออยากจะสลักชื่อนี้ไว้บนหน้าผากเสียเลย จะได้ทำให้ทุกคนมองเห็นให้ชัดๆ

ในสายตาของหนานเซียงหวน นอกจากมหาวิทยาลัยกวงหัวแล้ว มหาวิทยาลัยอื่นๆ ไม่มีค่ามากพอจะให้กล่าวถึง

สถานที่จัดงานประชาสัมพันธ์จัดขึ้นในหอประชุมของมหาวิทยาลัยดีกว่าบริษัทอื่นๆ ที่ได้จัดในห้องเรียนธรรมดาๆ มาก ด้านนอกหอประชุมแขวนป้ายมงคลสีเหลืองเตรียมไว้ต้อนรับ เมื่อยามต้องสายลมที่พัดเข้ามาบ่อยๆ ป้ายนั้นก็จะพลิ้วไหว ดูราวกับงานศิลปะที่สวยงามมาก ไม่ง่ายเลยที่จะทำให้สถาปัตยกรรมสีทึบๆ ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีความสว่างไสวขึ้นมาได้

หนานเซียงหวนเดินเข้าไปในหอประชุมโดยมีอาจารย์ภาควิชาแนะแนวเป็นผู้นำทาง เธอเห็นว่าภายในหอประชุมนั้นมีคนมากหน้าหลายตานั่งกันอยู่แน่นขนัด เธอได้ยินมาว่าไม่เพียงแต่จะมีนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนสายนี้โดยตรงมาเข้าร่วมด้วยเท่านั้น แต่ยังมีนักศึกษาจากต่างมหาวิทยาลัยมาเข้าร่วมงานนี้โดยเฉพาะด้วย เพียงเพราะหวังอยากมีโอกาสเข้าทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียงแห่งนี้

เฮ้อ ต้องขนาดนี้เลยหรือ ช่วงเวลาแบบนี้จะทำอะไรก็ไม่สะดวก ทั้งๆ ที่อยากจะมาที่นั่นสักๆ เท่านั้น แต่เมื่อมาคิดดูแล้ว นี่อาจจะเป็นช่วงเวลาเดียวในชีวิตของคนกลุ่มนี้ที่จะได้มีโอกาสสัมผัสกับบริษัทชื่อดังก็ได้

“น่าสงสารจริงๆ” หนานเซียงหวนคิดกับตัวเองในใจ

น่าเสียดายที่ไม่มีใครรู้ว่าเดิมเธอก็ไม่มีความคิดจะรับเด็กนักเรียนพวกนี้เข้าทำงานอยู่แล้ว

อย่างไรเสีย ฝ่ายทรัพยากรบุคคลที่ทำแบบนี้ก็ไม่ได้มีเพียงเธอคนเดียว ก่อนหน้านี้ก็มีเพื่อนร่วมสายงานเดียวกันกับเธอที่ถึงขั้นพูดออกไปตรงๆ ตอนที่ไปรับสมัครในโรงเรียนไม่ค่อยดังว่า “พวกเธอไม่เหมาะกับสายบริหารหรอกนะ เหมาะกับงานที่ใช้แรงมากกว่า สายงานบริหารนะมีไว้สำหรับเด็กที่จบจากมหาวิทยาลัยดังๆ เท่านั้นละ” เขายังเรียกมหาวิทยาลัยนี้อีกว่า “เป็นมหาวิทยาลัยที่จะสอบเข้าเมื่อไหร่ก็ได้” ผลปรากฏว่าทำให้เด็กจากมหาวิทยาลัยนั้นลุกฮือต่อต้านจนเป็นกระแสในโลกอินเทอร์เน็ต หลังจากนั้น พนักงานของฝ่ายทรัพยากรบุคคลที่พูดแบบนี้ออกไปก็ต้องลาออกเพื่อเป็นการขอโทษ

แต่หนานเซียงหวันฉลาดกว่ามาก แม้ในใจของเธอจะคิดเช่นเดียวกันกับเขา แต่ไม่มีทางหลุดปากพูดออกไปเป็นอันขาด ท่าทางตอนที่รับประวัติส่วนตัวมานั้นก็สุภาพอ่อนโยน อ่อนหวานใจดี แม้กระทั่งทำที่เป็นมองเล็กน้อยและแน่นอน นั่นเป็นการมองครั้งสุดท้าย

ประสบการณ์ในการรับสมัครงานมานานหลายปีทำให้เธอฝึกทักษะสายตาจนเฉียบคมมานานแล้ว ถึงแม้จะมองเพียงครั้งเดียวก็สามารถมองเห็นข้อบกพร่องที่อยู่ในใบประวัตินั้นได้ ระดับคะแนนภาษาต่างประเทศไม่ผ่านเกณฑ์ ไม่ได้ทุนการศึกษา ไม่มีรางวัลการแข่งขันระดับประเทศ ไม่มีใบรับรองการฝึกงาน ชำฉ้น สอบซ่อม หลักสูตรพิเศษ ชิว...

หนานเซียงหวันลอบส่ายหน้าอยู่ในใจ เสียเวลาจริงๆ

ตอนที่เธอใกล้จะหมดความอดทน ประวัติส่วนตัวใบหนึ่งก็เตะตาผู้ชายคนนี้ไม่เพียงแต่มีคุณสมบัติตรงกับความต้องการของบริษัทมาก แต่ที่สำคัญที่สุดคือเขาจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของสหรัฐอเมริกา อยู่ในระดับสูงกว่ามหาวิทยาลัยกวงหัวเสียอีก และที่บังเอิญยิ่งไปกว่านั้นก็คือเขายังเป็นคนบ้านเดียวกับหนานเซียงหวัน

เมื่อเห็นประวัติส่วนตัวที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติแบบนี้ หนานเซียงหวันก็เอ่ยถามออกไปอย่างไม่รีบร้อน “คุณจบมัธยมปลายจากไหนคะ”

ชื่อโรงเรียนที่อีกฝ่ายเอ่ยออกมานั้นทำให้เธอยิ้มน้อยๆ พร้อมกับส่ายหน้า “ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน” หนานเซียงหวันถอนหายใจในที่สุด

ถึงจะเรียนจบจากมหาวิทยาลัยมีชื่อของสหรัฐอเมริกาแล้วอย่างไรละ ก็แค่นักเรียนปลายแถวไม่ใช่หรอไง ไหนเลยจะเหมือนกับเธอที่ไม่เพียงแต่สอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายที่มีชื่อได้เท่านั้น แต่ตอนสอบแบ่งห้องตอนมัธยมปลายปี 2 ยังสอบได้เป็นอันดับต้นๆ เป็นหนึ่งในนักเรียนดีเด่นของโรงเรียนอีกด้วย

นักเรียนดีเด่นตัวจริงนะ ห้ามมีประวัติต่างพร้อยแม้แต่หน่อย

หนานเซียงหวันยิ้มน้อยๆ เป็นการปลอบใจผู้ชายคนนั้น “ไม่เป็นไร รอฉันติดตอกลับไปอีกครั้งนะ”

เมื่อจบการประชาสัมพันธ์ของแต่ละมหาวิทยาลัยแล้ว หนานเซียงหวันก็เตรียมตัวกลับบริษัท นอกจากประวัติส่วนตัวที่จะดูได้ไม่กี่ฉบับแล้ว ที่เหลือส่วนใหญ่ต่างลอยเข้าไปอยู่ในถังขยะแทบทั้งนั้น

ขณะที่รอขึ้นเครื่องอยู่ในห้องรับรองของสนามบิน หนานเซียงหวันก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้เป็นมารดา

กวนชีวเหมยที่อยู่ในสายพูดคุยกั๊พเพะระกับเธอครู่หนึ่ง สุดท้ายยถึงได้พูดเข้าประเด็นราวกับไม่ได้ตั้งใจ “แม่มีเรื่องหนึ่งอยากจะคุยกับแก ลูกชายของคุณอาหวังจะเรียนจบปีนี้นี้แล้วนะ แกจะสัมภาษณ์เขาหน่อยได้ไหม หากเขาเข้าทำงานที่บริษัทของแกได้...”

“เขาเรียนจบจากที่ไหนคะ” ระหว่างนั้นหนานเซียงหวันก็เปิดอ่านนิตยสารเกี่ยวกับเศรษฐกิจการเงิน เธอพลิกอ่านไปตามเรื่องตามราว ชัดคำพูดของมารดาอย่างไม่ว่ใส่ใจ

กวนชีวเหมยเอย่ข้อมมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง หนานเซียงหวันพลันขมวดคิ้วทันใด “มหาวิทยาลัยอะไรกันคะ หนูไม่เห็นเคยได้ยินชื่อก่อน” สำหรับแม่ของตนเองแล้ว หนานเซียงหวันไม่ได้ปกปิดความคิดจริง ๆ ของตัวเองแม้แต่หน่อย

“แกก็ช่วยเขาหน่อยเถอะน่า” กวนชีวเหมยรีบขอร้องอย่างกระตือรือร้น

หนานเซียงหวันปิดนิตยสารเล่มนั้นทันที พูดอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “นี่เป็นเรื่องที่จะช่วยกันได้หรอคะ คุณสมบัติที่บริษัทหนูต้องการสูงมากนะ ไม่ใช่ที่ที่พวกปลาฉิวปลาสร้อยอยากจะเข้าก็เข้าได้ ถ้าหนูให้คนแบบนี้เข้ามา

ทำงานในบริษัท แล้วทุกคนจะไม่คิดว่าหนูใช้หน้าที่การงานเพื่อเรื่องส่วนตัวหรือ แล้วแม่จะให้หนูมีที่ยืนในบริษัทได้อย่างไร”

“เขาเรียนเก่งมากนะ ได้ทั้ง...”

ยังพูดไม่ทันจบ หนานเซียงห้วนก็หัวเราะอย่างเยิ่นชา รีบขัดว่า “เรียนเก่งแต่สอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังไม่ได้เหียนะคะ” เธอโยนนิตยสารไปด้านข้างก่อนเปลี่ยนท่วงท่าการนั่ง เริ่มอบรมมารดาของตนอย่างจริงจัง “แม่ หนูไม่ได้จะว่าแม่นะ แต่แม่ก็อย่าคิดแต่จะใช้เส้นสายสิ ถ้าไม่มีความสามารถ ต่อให้มีเส้นสายก็ไม่ช่วยอะไรหรอกนะ! แม่ดูหนูสิ ตั้งแต่โตมา หนูเคยใช้เส้นสายหรือ ที่เป็นอย่างทุกวันนี้ไม่ใช่เพราะความพยายามของหนูหรือ แม่ไปบอกเขาเลยนะ ให้เขาเลิกคิดที่จะใช้เส้นชะ!”

“แต่...” กวนชิวเหมยอยากจะพูดอะไรอีก แต่ก็ต้องหยุดลงอีกครั้ง ราวกับมีเรื่องอะไรน่าละอายที่จะพูดออกไป สุดท้ายก็ได้แต่ทอดถอนใจออกมา ร้องขอเธออีกครั้งว่า “เขา...เขาไม่เหมือนกัน ยังไงเขาก็พบเขาสักครั้งเถอะนะ ให้โอกาสเขาสักครั้ง...”

“หนูบอกว่าไม่ได้ก็คือไม่ได้ไงคะ! หนูจะขึ้นเครื่องแล้ว แค่นี้”

“แต่ นี่...”

หนานเซียงห้วนวางสายทันที ไม่ให้โอกาสมารดาได้รับเร้าอีก

ไม่นานนักก็มีพนักงานเข้ามาบอกว่าเธอสามารถขึ้นเครื่องได้แล้ว พนักงานคนนั้นช่วยเธอลากกระเป๋า ก่อนเดินนำเธอไปยังทางขึ้นเครื่อง เมื่อมองผ่านประตูกระจกหนาๆออกไป หนานเซียงห้วนก็มองเห็นเหล่าผู้โดยสารชั้นประหยัดที่ต่อคิวยาวเหยียดอยู่ที่หน้าประตูทางขึ้นเครื่อง มีบางคนที่ยังจับจองคนเฒ่าคนแก่ อุ้มลูกเด็กเล็กแดง บางคนแบกกระเป๋าใบใหญ่ไว้ด้านหลัง ส่วนในมือถือกระเป๋าใบเล็ก บางคนประคองบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปพร้อมถือขวดน้ำไว้ในมือ บนใบหน้าของแต่ละคนล้วนแสดงออกถึงความรีบร้อน

ตอนเรียนไม่ขยันเอง พอจบมาก็เลยนั่งได้แต่ชั้นประหยัด ไม่ต้องพูดถึงว่าแค่เงินเดือนของเธอนั้นก็เพียงพอที่จะบันดาลชีวิตที่สุขสบายให้เธอได้แล้ว แต่บริษัทชื่อดังที่เธอทำงานอยู่นั้นยังรับผิดชอบค่าห้องพักในโรงแรม

ห้าดาวและตัวเครื่องบินชั้นเพิร์สต์คลาสให้เธอด้วย เพราะนี่เป็นหน้าตาของบริษัทชั้นนำ ถึงเธอจะไม่ต้องการก็คงไม่ได้

หนานเซียงหวันเดินผ่านทางเชื่อมเพื่อเข้าสู่ห้องโดยสารเครื่องบิน พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่ได้รับข้อมูลของหนานเซียงหวันมาก่อนหน้านี้ ก็เรียกขานเธอว่า “คุณหนาน” อย่างอ้อแอ้อยดี ก่อนเดินนำไปยังที่นั่ง เตรียมเครื่องดื่มเพื่อต้อนรับให้เธออย่างใส่ใจ และยังอธิบายเกี่ยวกับอุปกรณ์ต่างๆ บนเครื่องบินรวมถึงเมนูอาหารในวันนี้อย่างละเอียด สุดท้ายยังถามเธออีกว่า ตอนที่เสิร์ฟอาหารนั้น เธออยากจะกินอะไร

หนานเซียงหวันโบกมือปฏิเสธอย่างเรียบนิ่ง “ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันแค่อยากพักผ่อน ถ้ามีเรื่องอะไร ฉันจะเรียกเอง”

มองแผ่นหลังของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่จากไปแล้ว หนานเซียงหวันก็ทอดถอนใจ ลำบากจริงๆ ไม่รู้ว่าเรียนจบจากที่ไหนมาทำไมไม่นานเครื่องบินก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า หนานเซียงหวันเปิดโทรทัศน์เพื่อจะดูว่ามีภาพยนตร์อะไรสนุกๆ น่าดูบ้าง เธอค้นหายุ่งลักพัก จนสุดท้ายก็เลือกดูเรื่อง จิตพิฆาตโลก¹ ในเรื่องนั้น เพื่อที่จะได้โจมตีฝ่ายตรงข้าม โช้โตะได้ซื้อบริษัทสายการบินโดยที่ไม่นึกเสียดาย เพื่อให้ตัวเอกได้นำทีมจารกรรมความคิด และเป้าหมายเข้าไปในเครื่องบินชั้นหนึ่งของโบอิง 747² ได้อย่างสะดวก ตัวเอกได้ฉวยโอกาสตอนคืนพาสปอร์ตวางยาสลบในแก้วน้ำของเป้าหมาย หลังเป้าหมายดื่มน้ำก็หลับลึกทันที

ในเครื่องบินชั้นหนึ่ง ผู้โดยสารที่แกล้งทำเป็นไม่รู้จักกัน แก้วน้ำใสที่เต็มไปด้วยยาสลบ...

เมื่อดูมาถึงตอนนี้ หนานเซียงหวันก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองรอบๆ ที่นั่งด้านข้างของเธอว่างเปล่า ส่วนที่นั่งอื่นมีคนนั่งประปรายแค่เพียงไม่กี่คน ผู้ชายที่ใส่ชุดสูทคนหนึ่งนั่งพิมพ์งานอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แฟชั่นนิस्ताสาวที่ตัดผมเป็นลอนสวยนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง ทั้งยังมีคุณลุงที่มี

¹ Inception เป็นภาพยนตร์อเมริกัน เข้าฉายเมื่อ ค.ศ. 2010

² อดีตเครื่องบินโดยสารที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก เริ่มบินครั้งแรกเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1966

หมวดครูเพิ่มปลดเข็มขัดนิรภัยเพื่อเตรียมที่จะไปเข้าห้องน้ำ ที่นั่งด้านในของเขาคือผู้ขายรูปร่างผอมบาง...

ทุกอย่างดูปกติ

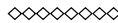
หนานเซียงหวันถอนสายตากลับมา เธอมองแก้วน้ำใบใสซึ่งวางไว้บนที่พักแขนของที่นั่ง เครื่องบินสั่นเล็กน้อยทำให้ผิวน้ำกระเพื่อมเป็นระลอกคลื่นราวกับว่ามีหลุมดำบางอย่างเกิดขึ้น ทำให้ขณะที่หนานเซียงหวันจมลงในห้วงนั้น เธอไม่อาจขยับตัวได้เลย ทันใดนั้น หนานเซียงหวันก็รู้สึกเหนียวล้าอย่างที่ไม่อาจบรรยายได้ เธออยากจะหลับตาลงเพื่อที่จะพักผ่อนสักครู่ แต่กลับจมลงไปในความฝันหนึ่งอย่างไม่รู้ตัว

ในฝันนั้น หนานเซียงหวันได้ยินเสียงเพลง *มอลีฮัว*³ เสียงนั้นใกล้เคียงมากจากที่เลื่อนรางก็ค่อยๆ ไกลเข้ามา จากเสียงที่ฟังแทบไม่ได้ยินกลับกระจ่างชัดในใจ เธอไม่อาจบังคับให้ใจที่เต้นระรัวเต้นช้าลงได้ เพราะนั่นเป็นเสียงเตือนว่าได้เวลาเข้าเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมปลายแล้ว ในช่วงระยะเวลายาวนานสามปี หรือแม้กระทั่งอาจจะยาวนานหลังจากนั้น ก็ได้ยินเสียงเพลงนี้ หัวสมองของเธอจะบีบแน่นโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะตอนที่อยู่ในความฝันและไม่หนานก็จะตกใจตื่นขึ้นมา

“เข้าเรียนแล้ว!” หนานเซียงหวันร้องตะโกนในใจ

³ เพลง *มอลีฮัว* เป็นเพลงพื้นบ้านที่มีชื่อเสียงของจีน แต่งขึ้นในสมัยจักรพรรดิเฉียนหลงแห่งราชวงศ์ชิง และนำมาขับร้องในเวอร์ชันต่างๆ และมีเวอร์ชันท้องถิ่นหลายเวอร์ชัน เพลงนี้ใช้ในงานสำคัญของจีนหลายครั้ง เช่น ในโอลิมปิกฤดูร้อน 2004 โอลิมปิกฤดูร้อน 2008 พิธีเปิดงานเซี่ยงไฮ้เอ็กซ์โป 2010 และการปฏิวัติดอกมะลิ ค.ศ. 2011 ต่อมาเพลงนี้ถูกรัฐบาลจีนปิดกั้นไม่ให้เผยแพร่

2

สอบกลางภาคมัธยมปลายปี 2 เทอมแรก

02

ในที่สุด นานานเซียงหวันก็ลืมตาตื่นขึ้น แต่สิ่งที่ปรากฏแก่สายตา กลับไม่ใช่ภาพห้องโดยสารบนเครื่องบิน

นาฬิกาชี้ว่า ธงชาติสีแดง กระดานดำสีเขียวเข้ม โต๊ะเรียนสี่เหลี่ยม อีกทั้งเครื่องแบบนักเรียนสีดำเรียบบนร่างของตนเอง เทียบกับห้องโดยสารบนเครื่องบินแล้ว ภาพทั้งหมดตรงหน้านี้กลับดูไม่แปลกตาเลยแม้แต่น้อย นี่คือห้องเรียนชั้นมัธยมปลาย เป็นสถานที่ที่เธอไม่อาจลืมได้เลยตลอดชีวิต เธอลำบากตรากตรำเรียนตั้งแต่เช้าจรดค่ำที่นี่ ในที่สุดจึงได้ใบตอบรับเข้าเรียนจากมหาวิทยาลัยกวงหัว

เธออยากจะทักทายเพื่อนในห้องจนแทบจะอดใจไม่ไหว ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี เธอจึงคิดถึงพวกเธอมากเป็นพิเศษ ในกลุ่มเพื่อนของเธอมีบางคน ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยกวงหัวได้เหมือนกัน และได้เป็นเพื่อนร่วมชั้นของเธอ

นานานเซียงหวันมองไปด้านหน้าด้วยความตื่นเต้นดีใจ อีกทั้งยังหันไปมองด้านหลังอย่างมีความสุข ตอนนี้เองถึงพบว่าคนที่อยู่รายล้อมรอบตัวนั้นต่างเป็นคนแปลกหน้า

เสียงออกเข้าเรียนดังขึ้นนานแล้ว แต่ไม่มีใครคิดจะหยิบหนังสือเรียนขึ้นมา เด็กผู้ชายที่นั่งอยู่ด้านหน้าเอียงไปทางซ้ายนอนหลับกับโต๊ะหน้าหน้า

เข้าหากัน บางครั้งเดี๋ยวกี๋ยื่นมือออกมา ที่แท้พวกเขาเล่นหมากรุกจิ้นกันอยู่ เด็กผู้หญิงที่นั่งอยู่ริมทางเดินนั้นต่างก็จีปากเพราะตึงอกตั้งใจติดชนตาอยู่ หน้ากระຈກ ที่นั่งด้านหลังนั้นว่าง ผู้ชายที่อยู่แถวท้ายสุดนอนหลับไปกับโต๊ะ เพื่อเล่นเกมบาสเกตบอลจำลองอยู่ ลักพัคก็เอาลูกบาสที่ผูกด้วยเชือกโยนเข้าไปในห่วง

ในขณะที่หนานเซียงห้วนมีนั่งอยู่นั่นเอง ผู้ชายที่เล่นบาสเกตบอลอยู่ก็เหลือบสายตามองเธอเล็กน้อย ก่อนร้องเรียกเธอเสียงดังด้วยท่าทางที่ดูเกินจริง บนใบหน้าฉายความประหลาดใจ “เธอมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง เธอควรจะไปอยู่ห้องคิงไม่ใช่หรือ”

ตอนนั้นเอง หนานเซียงห้วนก็พลันเข้าใจ มิน่าละ เธอถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างที่ผิดปกติไป ไม่ว่าจะมองอย่างไร ที่นี้ก็ไม่มีคนที่เธอรู้จักสักคนที่แท่นนี้ก็ไม่ใช่ห้องที่เธออยู่!

เมื่อคิดได้อย่างนั้น หนานเซียงห้วนก็รีบลุกขึ้นยืน ท่วงท่าคล่องแคล่วปราดเปรียว ราวกับว่าหากต้องอยู่ที่นี่ต่ออีกแม้แต่นาทีเดียว เธอจะต้องรู้สึกทรมานไม่ได้ จึงรีบสาวเท้าก้าวยาวๆ ออกไปทางประตู ทำให้นักเรียนที่เธอเดินผ่านทั้งสองฝั่งเหลียวมองไปตามๆ กัน

เมื่อออกจากประตูห้องเรียนแล้ว หนานเซียงห้วนก็เกือบชนเข้ากับใครคนหนึ่ง

คนที่ดูเหมือนจะเป็นคุณครูนั้นหอบเอกสารเอาไว้ในอ้อมแขน ก่อนมองหนานเซียงห้วนอย่างสงสัย “เธอจะไปไหน”

“กลับห้องเรียนค่ะ” หนานเซียงห้วนแทบจะไม่ต้องคิดเลย ท่าทางของเธอรีบร้อนราวกับจะไปขึ้นเครื่องบินที่ใกล้จะออกอย่างไรอย่างนั้น

คุณครูหลุดข้าออกมาดังพรีด “กลับห้องเรียนอะไรกัน นี่ไม่ใช่ห้องเรียนของเธอหรือไง เธอคงเพ่งตื่นสินะ”

“ฮ่าๆๆ...” เพื่อนในห้องต่างระเบิดเสียงหัวเราะทันควัน อีกทั้งยังมีคนที่เพ่งตื่นรีบหันหน้าไปถามเพื่อนเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น รองจนกระทั่งเพื่อนคนอื่นๆ หัวเราะกันเสร็จแล้ว จู่ๆ เสียงหัวเราะของเขาก็ได้ดังขึ้น ทำให้เพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ ระเบิดเสียงหัวเราะอีกครั้ง

แต่หนานเซียงหวันไม่มีเวลาที่จะมาสนใจ เธอหันซ้ายหันขวามองป้ายบนกำแพง บนป้ายนั้นไม่ได้เขียนว่า“ห้องคิง”อย่างที่คิดเอาไว้จริงๆ แต่กลับมีตัวอักษรที่ไม่คุ้นตาเอามากๆ บนนั้นเขียนไว้ว่า...ห้องบ๊วย

คุณครูเอ่ยเร่งว่า “รีบกลับเข้าไปได้แล้ว เสียงออกเข้าเรียนดังแล้วนะ”

หนานเซียงหวันร้อนรนจนเกือบจะร้องไห้ เธอหันไปร้องขอคุณครูอย่างไม่เลิกราวว่า “หนูไม่ได้เรียนห้องนี้จริง ๆ นะคะ”

“เธอชื่อหนานเซียงหวันใช่ไหม” คุณครูหยิบสมุดรายชื่อออกมาให้เธอดู ชื่อของเธออยู่ในห้องบ๊วยจริงๆ ทั้งยังอยู่ในลำดับต้นๆ อีกต่างหาก หนานเซียงหวันไม่สนใจ ยังคงตึงตันเปิดสมุดรายชื่อไปที่หน้าของห้องคิง “หลิวอวีไป เงินซื้อวัน หวังเสียง...” ทุกชื่อเธอรู้สึกคุ้นเคยมาก แต่ในบรรดาชื่อที่คุ้นเคยเหล่านั้นกลับไม่พบชื่อของเธอ

หนานเซียงหวันจำต้องยอมรับอย่างไม่มีทางเลือก “อะ ตอนแบ่งห้องหนูก็ไม่ได้อยู่ห้องคิงจริงๆ แต่พอหลังขอดูกระดาษข้อสอบแล้วถึงได้เห็นว่าคำนวณคะแนนผิดไป ด้วยระดับคะแนนของหนูแล้ว หนูสามารถไปอยู่ห้องคิงได้จริงๆ นะคะ คุณครูต้องเชื่อหนูนะคะ ถ้าคุณครูไม่เชื่อ เราไปรื้อข้อสอบดูอีกครั้งก็ได้”

เมื่อได้ฟังอย่างนี้แล้ว คุณครูก็หัวเราะอย่างใจ “คำพูดนี้ของเธอฉันก็ไม่ว่าฟังมาก็ครั้งแล้ว ทุกครั้งเธอก็เอาแต่บอกว่าโรงเรียนคิดคะแนนผิดสุดท้ายพอไปดูข้อสอบก็พูดอะไรไม่ออกเหมือนเดิม เพราะอย่างนี้โรงเรียนถึงไม่ให้ดูข้อสอบไง เสียแรงเสียเวลาเปล่ากันทั้งนั้น เธอเนี่ย มีความมุ่งมั่นแบบนี้ก็ดียู่หรือ แต่ในเมื่อผลออกมาเป็นอย่างนี้ก็ต้องยอมรับสิ หากจะเป็นทอง อย่างไรสักวันก็ต้องแปลงประกาย¹ เธอว่า หลังจากนั้นจะมีการสอบอีกตั้งหลายครั้ง โรงเรียนคงจะไม่คำนวณคะแนนเธอผิดทุกครั้งหรือใช่ไหมล่ะ” คุณครูยิ่งพูดก็ยิ่งมีท่าทางชิงชัง น้ำเสียงในตอนท้ายแฝงด้วยรอยยิ้มราวกับจะสามารถบินขึ้นฟ้าไปได้อย่างไรอย่างนั้น

หนานเซียงหวันไม่ยอม ทั้งๆ ที่เธอสามารถอยู่ห้องคิงได้ชัดๆ แล้ว

¹ หมายถึง หากเป็นคนที่มีความสามารถจริง ไม่ว่าอย่างไรสักวันก็ต้องมีคนพบเห็น

ทำไมจะต้องท้ออายอยู่ที่นี้ด้วย แต่นอกจากการ “รื้อข้อสอบ” แล้ว เธอก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่พอจะมีน้ำหนักเอามาแสดงได้อีก

ใช่แล้ว!

จู่ๆ หนานเซียงห้วนก็คิดอะไรขึ้นมาได้ เธอรีบหันกลับไปเข้าห้องเรียนด้วยความรวดเร็ว ดึงตัวผู้ชายที่นั่งอยู่แถวหลังสุดขึ้นมา ก่อนฉุดกระชากลากถูเขาไปตรงหน้าคุณครูทั้งอย่างนั้น ดวงตาของเธอวาววับ สายตาฉายประกายแว่นแฉะมาก ท่าทางไม่เห็นก้ำกึ่งไต่ไม่ยอมกลับ²อย่างไรวางงั้น

เธอเงยหน้าขึ้น จงใจใช้โทนเสียงสูงเพื่อจะได้ปกปิดความลั่นเครือในน้ำเสียง “นายก็คิดว่าฉันควรจะอยู่ห้องคิงเหมือนกันใช่ไหม” ผู้ชายคนนั้นกลอกตาใส่เธอ ก่อนดึงเสื้อนักเรียนที่ค่อยๆ เลื่อนลงมาจากปากกลับเข้าที่อย่างช้าๆ พูดอย่างไม่ใส่ใจว่า “ยายโง่ ฉันประชดเธอต่างหากเล่า ใครจะให้เธอเอาแต่พูดว่าตัวเองเป็นเด็กห้องคิงทุกวันกัน ประหลาดคน นี่เธอฟังเข้าใจไหมเนี่ย เธอไปเรียนภาษาจีนกับครูพลมาเธอไง”

คุณครูที่ยืนอยู่บนแท่นบรรยายพลันหันหน้าเปลี่ยนสีทันที พูดกับผู้ชายคนนั้นว่า “หลินเซียวห้วน นายพูดจาเหลวไหลอะไรกัน ครูภาษาจีนของเธอไม่ใช่ครูภาษาจีนของนายเธอไง นี่นายจะบอกว่าครูสอนไม่ดีใช่ไหม ถ้าแก่นักก็สอบให้ได้ห้องคิงสิไป”

คุณครูโบกมืออย่างหมดความอดทน “ไปๆ ไปๆ ไปนั่งที่กันให้หมดเลย”

จู่ๆ ก็ถูกด่าอย่างไม่มีเหตุผล หลินเซียวห้วนถึงได้หันไปแค้นเสียงใส่หนานเซียงห้วนอย่างไม่พอใจ ก่อนหันกลับไปยังที่นั่ง

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้...

หนานเซียงห้วนได้แต่เดินตามหลังหลินเซียวห้วนไปอย่างซังกะตาย พลังขี้หัวของตัวเองด้วยความหงุดหงิดใจ หนานเซียงห้วนที่ใกล้จะหมดเรี่ยวแรง จู่ๆ ก็ทำอะไรบางอย่างได้ ไม่ใช่ว่าเธอจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย กว่งหัว เข้าทำงานในบริษัทที่มีชื่อเสียงของประเทศได้อย่างสบายๆ เพิ่งเสร็จจากการรับสมัครพนักงานตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ในเมืองหนึ่ง และ

² เป็นสำนวน หมายความว่า ดึงดัน ไม่ตายไม่ยอมเลิก

กำลังนั่งเครื่องกลับบริษัทหรือเธอ ทำไมจู่ๆ เธอถึงได้ย้อนกลับมาสมัยมัธยมปลายได้ ทั้งยังกลายเป็นเด็กนักเรียนห้องบิวแบบนี้อีก

เธอต้องฝันไปแน่ๆ!

ก่อนหน้านี้หนานเซียงหวนก็เคยฝันถึงเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน หรือไม่ก็ฝันว่าอยู่ในสนามสอบเข้ามหาวิทยาลัย เผอิญหน้ากับข้อสอบเต็มหน้ากระดาษแต่กลับทำไม่ได้เลยสักข้อ หรือบางทีก็ฝันถึงตอนที่อยู่ในมหาวิทยาลัยกวงหัว อาจารย์ที่ปรึกษาบอกเธอว่า เพราะเธอสอบไม่ผ่านจึงอยากจะให้ลาออกเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ในปีหน้า

ทุกครั้งเมื่อถึงเวลานี้ เธอมักจะกระวนกระวาย อยากจะเป็นเหมือนนกกระจอกเทศที่ขุดหลุมฝังตัวเองให้รู้แล้วรื้อรอด แต่พอผ่านไปไม่นานเท่าไร เธอก็ตระหนักได้ว่าเป็นแค่ความฝัน อีกทั้งพยายามที่จะฝันตัวเองให้เริ่มต้นขึ้นมา

แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน!

ครั้งนี้มันไม่เหมือนกันจริงๆ!

ไม่ว่าหนานเซียงหวนจะพยายามบอกตัวเองอย่างไรว่าเป็นแค่ความฝัน เธอก็ไม่สามารถหลุดพ้นจาก “ห้วงฝัน” นี้แล้วกลับสู่ความเป็นจริงได้

สุดท้ายหนานเซียงหวนก็ตระหนักได้ว่าตอนนี้เธอไม่ใช่หนานเซียงหวนที่จบจากมหาวิทยาลัยกวงหัว และมองคนในงานรับสมัครพนักงานด้วยหางตาอีกต่อไป เธอเป็นแค่เด็กนักเรียนชั้นมัธยมปลายปี 2 ที่ไม่มีตำแหน่งหน้าที่การงานอะไรคนหนึ่ง สิ่งที่เรียกว่ามหาวิทยาลัยกวงหัวอะไรนั้นยังไม่ปรากฏขึ้นในชีวิตของเธอ ตำแหน่งฝ่ายทรัพยากรบุคคลในบริษัทมีชื่อยังคงเป็นสิ่งที่เธอไม่กล้าแม้กระทั่งจะคิดถึง

แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ ถึงแม้เวลาจะย้อนกลับ แต่เธอควรจะเข้าไปอยู่ห้องคิงในช่วงมัธยมปลายปี 2 สิ ทำไมถึงได้มาอยู่ในห้องบิวที่เต็มไปด้วยเด็กไม่เอาไหนแบบนี้

แต่ไม่เป็นไร หนานเซียงหวนจำได้ว่าสมัยมัธยมปลายจะมีการแบ่งห้องใหม่อยู่เรื่อยๆ ในการสอบแต่ละครั้ง ขอเพียงเธอสอบได้คะแนนเป็นอันดับต้นๆ ก็สามารถเข้าเรียนในห้องคิงได้เหมือนกัน เธอยังจำได้ว่าในปี

ที่เธอเรียนมัธยมปลายปี 3 นั้นยังมีเพื่อนร่วมชั้นอีกสองคนที่กลับมาเข้าห้องคิงได้ ถึงแม้ในตอนนั้นเธออาจจะโชคไม่ค่อยดีมาปรากฏในห้องที่ไม่ค่อยได้เรื่อง แต่เธอก็มั่นใจมากกว่าจะสามารถใช้ความขยันของตัวเองกลับสู่ห้องคิงและสอบเข้ามหาวิทยาลัยกวงหัว เป็นฝ่ายทรัพยากรบุคคลในบริษัทมีชื่อและขึ้นไปอยู่ในระดับสูงสุดของชีวิตให้ได้อีกครั้ง!

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้แล้ว หนานเซียงห้วนก็หันหน้าไปถามเพื่อนร่วมโต๊ะของตัวเองด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่า “เราจะสอบกันเมื่อไหร่เธอ”

“สอบเธอ” เพื่อนที่นั่งโต๊ะเดียวกันกับเธอหันหน้ามามองด้วยความแปลกใจ มองประเมินราวกับว่าไม่รู้จักเธออย่างไรอย่างนั้น “เธอลืมไปแล้วหรือ ก็ตอนนี่ไง”

“หา” หนานเซียงห้วนร้องเสียงดังออกมาด้วยความตกใจ

เพิ่งจะสิ้นเสียงลง เพื่อนในห้องก็พากันทยอยลุกขึ้น แยกโต๊ะออกจากกันตามคำสั่งของคุณครู ไม่นานนักลำโพงก็มีเสียงเรียบเรียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น พูดเข้าไปชำมาราวกับหุ่นยนต์ว่า “ขอให้คุณครูผู้คุมสอบแจกกระดาษข้อสอบได้คะ ขอให้คุณครูผู้คุมสอบแจกกระดาษข้อสอบได้คะ...”

“ไม่มีทาง เริ่มอย่างนี้เลยเธอ ฉันยังไม่ได้เตรียมตัวเลยนะ” หนานเซียงห้วนผืนกสึนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ร่างสั่นห่ออย่างหยุดไม่ได้ ที่หน้าผากผุดเหงื่อเม็ดเป้ง ๆ ออกมา ถึงแม้เธอจะวาดหวังว่าจะใช้การสอบเป็นการพิสูจน์ตัวเอง แต่เวลาที่ห่างหายไปหลายปี ความรู้สมัยมัธยมปลาย เธอก็ลืมไปจนแทบจะไม่เหลือแล้ว แม้กระทั่งว่าสอบอะไร รูปแบบข้อสอบเป็นแบบไหน เธอก็จำไม่ได้แล้ว

หนานเซียงห้วนที่สอบมาเกือบตลอดทั้งวันเหนื่อยเสียยิ่งกว่าการนั่งอ่านประวัติส่วนตัวกว่าพันแปดร้อยฉบับ หรือสอบสัมภาษณ์นักศึกษากว่าห้าร้อยคนเสียอีก ในหลายๆวิชานั้น มีเพียงข้อสอบภาษาอังกฤษวิชาเดียวที่ถือว่าง่ายที่สุด ที่สำคัญ ต้องยกประโยชน์ให้กับเธอเองที่พยายามไม่ทิ้งการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งการฟัง การอ่าน และเขียนบทความถือว่าเป็นเรื่องที่ย่าง่ายดายมาก มีแค่ส่วนของไวยากรณ์ที่ทำให้เธอต้องเกาหัวแกรกๆ มากที่สุด

“a; the” “the; a” “the; /” “a; /” อะไรต่อมิอะไร เธอก็อ่านจนปวดหัวไปหมด ตอนที่เธอพูดกับคนต่างชาติยังไม่เห็นต้องใช้หลักการอะไรมากมายขนาดนี้เลย

ข้อสอบภาษาจีนนั้นยังถือว่าพออยู่ได้บ้าง แต่ในส่วนของการเติมบทกวีนั้นราวกับตั้งตัวเป็นศัตรูของเธออย่างไรอย่างนั้น ท่อนที่เธอท่องจำได้ดีไม่มีตกหล่นแม้เพียงคำเดียวกลับมีมาให้ แต่ท่อนที่ท่องไม่ได้กลับเหลือไว้ให้เธอเติมเสียนี้

ส่วนข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ก็ทำให้เธอแทบจะลมจับไปจริง ๆ ส่วนแรกคือฟังก์ชันตรีโกณมิติ เธอต้องวาดรูปลงบนกระดาษท่อย่นนานถึงจะฟื้นคืนทฤษฎีพื้นฐาน หลังจากนั้นก็เป็นส่วนของอนุกรม ไม่ว่าเธอจะคิดอย่างไรก็คิดลำดับอนุกรมไม่ออก ใช้เวลาไปสิบนาทีถึงได้สรุปวิธีการคิดออกมาได้ เพราะอย่างนั้นส่วนหน้าถึงได้ใช้เวลาไปมากเกินไป ทำให้ข้อใหญ่ๆ ด้านหลังไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้อ่านโจทย์

ส่วนวิชาอื่นๆ หนานเซียงหวันได้แต่เดาสุ่ม คิดอะไรได้ก็เขียนลงไปอย่างนั้น ที่น่าโมโหที่สุดก็คือมีบางครั้งที่รู้คำตอบแล้ว แต่กลับจำไม่ได้ว่าสัญลักษณ์หรือคำคำนั้นสะกดอย่างไร ทำให้เธออยากจะเขียนทับศัพท์เป็นภาษาจีนลงไปแทนจริงๆ

หลังจากสอบเสร็จ ทั้งห้องเรียนต่างพากันร้องโอดโอย นี่ทำให้หนานเซียงหวันรู้สึกสบายใจเล็กน้อย ถึงแม้จะมีหลายข้อที่เธอทำไม่ได้ แต่ก็ทิ้งห่างนักเรียนทางแถวพวกนี้ไปไกลพอสมควร

หนานเซียงหวันเก็บข้าวของให้เรียบร้อย ก่อนสะพายกระเป๋าแล้วเดินออกจากตึกเรียน ทิ้งฟ้าดด้านนอกมืดสนิทแล้ว แสงไฟสีเหลืองสลัวส่องผ่านกิ่งไม้ทอดลงบนพื้นถนน นักเรียนบางส่วนต่างพากันรวมตัวเป็นกลุ่มก้อน สองคนบ้าง สามคนบ้าง มีบางคนที่ยอดถึงข้อสอบ บางคนคุยกันว่าเสาร์อาทิตย์นี้จะไปเที่ยวที่ไหน

ตอนที่ใกล้จะออกจากประตูโรงเรียนนั้น ไม่รู้ว่าหลินเซียวหั่นโผล่มาจากที่ไหน เขาแค้นเสียงหัวเราะเย็นใส่หนานเซียงหวัน “ทำไมเธอถึงเดินมาที่นี่ล่ะ ไม่ใช่ว่าบ้านจักรยานกลับบ้านหรือไง”

หนานเซียงหวันหนึ่งอิงไป ซวยแล้ว เธอลืมไปว่าสมัยมัธยมปลาย เธอปั่นจักรยานมาโรงเรียน แต่เธอไม่อยากแสดงจุดอ่อนออกมาต่อหน้า หลินเซียวหวัน ไม่นานก็ตอกเขากลับไปด้วยความมั่นใจว่า “ฉันพอจะเดินกลับ นายยุ่งอะไรด้วย” เธอพูดไปพลางหยุดฝีเท้าลง แสร้งทำเป็นรอใครอยู่อย่างนั้น ก่อนหันหน้ามองไปทางตึกเรียน รออยู่สักพักถึงได้หันหน้ากลับมาเพราะอยากรู้อยากเห็นว่าหลินเซียวหวันเดินไปถึงไหนแล้ว

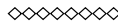
ไม่ต้องเสียแรงมองหาแม้แต่บ่อย หนานเซียงหวันก็เห็นเขาท่ามกลางกลุ่มคนแทบจะทันที เขาสูงมาก รูปร่างสูงเพียวเมื่ออยู่ท่ามกลางเด็กนักเรียนมัธยมปลายก็โดดเด่นสะดุดตา ทำให้สังเกตเห็นได้ไม่ยาก ที่ด้านหลังของเขา สะพายกระเป๋านักเรียนที่มีเครื่องหมายถูก ที่ชิบยังห้อยตุ๊กตาเอาไว้ด้วย

หนานเซียงหวันมองจ้องเพียงครั้งเดียวก็ต้องถอนหายใจเบาๆ อย่างไม่รู้ตัว เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน ผู้ชายตัวโตขนาดนี้ยังห้อยตุ๊กตากระรอกไว้ที่กระเป๋าอีก

ไม่รู้เหมือนกันว่าสิ่งที่เรียกว่าไตรจิตมีอยู่จริงไหม ราวกับหลินเซียวหวันจะสามารถได้ยินคำพูดเสียดสีในใจของเธอได้อย่างไรอย่างนั้น จู่ๆ เขาก็หันหน้ากลับมา ทำให้หนานเซียงหวันตกใจจนแทบเบนสายตาดอกมาไม่ทัน รีบร้อนหันหน้ากลับไปมองทางด้านตึกเรียนทันที หัวใจก็พลันเต้นดังตึกๆ

ไม่ว่าหนานเท่าไร หนานเซียงหวันถึงได้หันหน้ากลับมาอีกครั้ง หลินเซียวหวันในตอนนี้อายไปไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว เธอจึงผ่อนลมหายใจออกมายาวๆ ย้อนกลับไปโรงเรียนด้วยสีหน้าหม่นหมอง อาศัยความจำที่หลงเหลืออยู่หาทางเข้าของโรงจอดรถใต้ดินจนเจอ ก่อนเห็นรถจักรยานของตัวเองอยู่ท่ามกลางบรรดารถจักรยานอีกมากมาย

3

สอบกลางภาคมัธยมปลายปี 2 เทอมแรก

03

โรงจอดรถชั้นใต้ดิน ของโรงเรียนมีทางเข้าออกเฉพาะ มีถนน
ออกสู่นอกโรงเรียนโดยตรง ระยะห่างจากประตูโรงเรียนก็ไม่ไกลมากนัก
หนานเชียงหวั่นเห็นรถจักรยานออกมา แสงจากหลอดไฟนีออนที่ทอดลงมา
ไม่เป็นระเบียบสะท้อนเข้าสู่หน้าต่างของเธอ ในที่ที่สายตามองเห็นนั้นต่างเป็น
ภาพที่คุ้นเคย แต่บ้างก็ยังไม่แปลกตา

ที่บอกว่าคุ้นเคยนั้นเป็นเพราะเธอใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามปี ร้านรวง
แต่ละร้าน เธอไปมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง ร้านเครื่องเขียนที่เธอเคยบ้าซื้อสมุด
หลากหลายรูปแบบที่พอซื้อมาแล้วก็ทำใจเขียนไม่ลง ร้านหนังสือที่เธอชอบ
มาซื้ออุปกรณ์การเรียนใหม่ๆ หรือร้านขนมที่ชอบมานั่งพูดคุยเฮฮาเล่น
เป่ายิงฉุบกับเพื่อน

ส่วนที่บอกว่าแปลกตานั้น ไม่ใช่เพียงเพราะเธอได้ผ่านช่วงมัธยมปลาย
มานานแล้ว แต่ที่สำคัญไปกว่านั้นคือ ร้านรวงเหล่านั้นภายหลังต่าง
เปลี่ยนแปลงไปจนไม่เห็นเค้าเดิม ถนนทั้งสายต่างก็เปลี่ยนรูปแบบไป
ทั้งๆ ที่มันดูกว้างขึ้น สะอาดสะอ้านขึ้น สวยงามขึ้น แต่เธอกลับไม่รู้สึกละ
ติใจเลย เธอรู้สึกเหมือนกับว่าถูกแย่งชิงสิ่งที่หวงแหน อีกทั้งยังงุนงงที่จะ
ชะล้างมันออกจนไม่เหลือเค้าเดิมไว้ให้เธอสัณนิษฐาน นี่ทำให้รู้สึกผิดหวังมากกว่า

หนานเซียงห้วนรู้สึกตื่นเต้นอยู่บ้าง อีกทั้งยังรู้สึกตื่นเต้นใจ เธอรีบไล่หยาดน้ำในดวงตาออกไปโดยเร็วที่สุด เพื่อที่จะได้สามารถสัมผัสภาพทุกอย่างตรงหน้าไว้ในสายตาได้อย่างชัดเจน

ดีจัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในความทรงจำของเธอได้กลับคืนมาแล้ว

เธอเซ็นรถตรงไปตามทางข้างหน้า ก่อนเจอกับร้านขายของทอดที่ชื่อว่า “เสี้ยวห้วนผู่” อย่างที่คิดเอาไว้จริงๆ ร้านนั้นเป็นร้านแผงลอยที่เธอชอบมากินมากที่สุดตอนที่ยังเรียนมัธยมปลาย ในตอนนั้นเธอไม่สนใจว่าอะไรที่กินแล้วมีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นหมาล่าป็น¹ เข้าเหลียงเมียน² เต้าหู้เหม็น³ เธอก็ไม่ปฏิเสธทั้งนั้น โดยเฉพาะของทอดที่เธอจะต้องกินแทบทุกอาทิตย์ และหากได้กินคู่กับโคล่า นั่นก็จะยิ่งสมบูรณ์แบบมาก

หนานเซียงห้วนอยากกินลูกชิ้นปลา ไก่ แผ่นเต้าหู้ และมะเขือจนแทบจะทนไม่ไหวแล้ว การกินของทอดพวกนี้ สิ่งสำคัญที่สุดอยู่ที่น้ำจิ้มที่ราดลงบนของทอด หนานเซียงห้วนชอบน้ำจิ้มรสชาติหวานเผ็ด ในความหวานที่แทรกด้วยความเผ็ดทั้งให้ความรู้สึกหอมหวานและละลายในปาก

เธอเพิ่งจะสั่งอาหารเสร็จ จู่ๆ ก็มีน้ำเสียงสบายๆ ดังมาจากด้านหนึ่ง หลินเซียวห้วนถือของทอดเอาไว้ไม่หนึ่ง ก่อนเช็ดหน้ามาทางเธอ ใบหน้าฉายแววขี้เล่นไม่จริงจัง “เธอจะเดินกลับบ้านไม่ใช่หรือไง ทำไมถึงขี้จักรยานชะละ ฉันทว่าแล้ว เมื่อไหร่เธอคงลืมสินะ”

ทำไมเจอเขาอีกแล้ว หนานเซียงห้วนแอบถอนหายใจพลางกลอกตาใส่เขาอย่างไม่ยินดียินร้าย “ฉันที้เกียจจะสนใจนายแล้ว”

¹อาหารที่ชาวฟูซุ่น มณฑลเหลียวหนิง คิดค้นขึ้นโดยดัดแปลงมาจากหมาล่าทั้ง รสชาติคล้ายกัน แต่จะต่างกันตรงที่หลังจากนำเครื่องต่างๆ ไปต้มแล้วจะสะเด็ดน้ำ ก่อนปรุงรสชาติด้วยเกลือ น้ำส้มสายชู น้ำตาล ถั่วลิสง พริก และน้ำมันงาต่างๆ ตามรสชาติที่ชอบ เป็นอาหารที่นิยมขายตามหน้าโรงเรียนของจีน

²มีที่มาจากมณฑลเฮย์หลงเจียง ลักษณะเป็นแผ่นแป้งทอด ใส่ไข่ ใส่กรอก และผักต่างๆ มีรสชาติดัดแปลง

³เต้าหู้เหม็นเป็นอาหารที่สืบทอดมาอย่างยาวนานของจีน แต่ละท้องถิ่นมีวิธีการทำแตกต่างกัน ทำให้รสชาติแตกต่างกันไป โดยปกติแล้วจะมีกลิ่นเหม็น แต่พอกินเข้าไปแล้วมีรสชาติอร่อย

เพื่อหลบเลี่ยงให้พ้นจากเขา หนานเซียงห้วนจึงเดินหนีไปซื้อโคล่าที่ร้านสะดวกซื้อข้างๆ เธอยืนอยู่ที่ชั้นบันไดหน้าร้าน คิดอยากจะดื่มสักอีกแต่ก็ไม่รู้ว่าเพราะอากาศเย็นเกินไป หรือวันนี้เธอเขียนหนังสือมากเกินไป หน้อย ไม่ว่าจะออกแรงเท่าไรก็เปิดฝาไม่ออกแม้แต่หน้อย แต่เธอไม่หมดความพยายามแค่นั้น ยังคงออกแรงเปิดต่อจนใบหน้าบิดเบี้ยวดูไม่ได้ แม้กระทั่งง่ามนิ้วโป้งและนิ้วชี้ก็เจ็บไปหมด แต่ฝาชวดยังคงปิดแน่นอยู่เหมือนเดิม ไม่คลายออกเลยแม้แต่หน้อย

“พริต...” ไม่ไกลออกไป เสียงหัวเราะของหลินเซียวหั่นแว่วเข้ามา

หนานเซียงห้วนไม่อยากจะสนใจเขา เธอถือขวดโคล่าแล้วหันไปอีกด้านหนึ่ง พอดีเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาช้าๆ แคเห็นรูปร่างของคนคนนั้น หนานเซียงห้วนก็รู้สึกตกใจทันควัน ขนทั้งร่างปลิ้นลุกชูชัน เมื่อมองใบหน้าของคนคนนั้นอีกครั้งแล้วเธอก็แทบอยากจะหาที่ซ่อนตัวในทันใด

เป็นเงินซื้ออ้วนจริงๆ ด้วย!

คู่แข่งคนสำคัญของเธอสมัยมัธยมปลาย

ตั้งแต่ที่ได้เข้าห้องคิง ทั้งสองคนต่างก็อยากเอาชนะกันอย่างไม่มีปิดบัง ไม่มีใครยอมให้ใคร ไม่มีใครยอมรับอีกฝ่าย ไม่มีใครเห็นอีกฝ่ายดีกว่า ตอนนั้นเรื่องที่สนุกที่สุดของคนทั้งสองก็คือการที่ได้เห็นคะแนนของอีกฝ่ายตกลง หรือไม่ก็มีเรื่องน่าอายเกิดขึ้นกับอีกฝ่าย หากเงินซื้ออ้วนรู้ว่าในตอนนี้อ้วนต้องมาอยู่ห้องบิวรี่ คงถูกอีกฝ่ายหัวเราะเยาะจนตายแน่

ความทรงจำที่เลวร้ายที่สุดที่เงินซื้ออ้วนฝากไว้กับเธอก็คือในคาบวิชาภาษาอังกฤษ ตอนนั้นคุณครูภาษาอังกฤษถามพวกเธอว่าเริ่มเรียนภาษาอังกฤษกันตั้งแต่อายุเท่าไร หนานเซียงห้วนตอบออกไปอย่างไม่ได้คิดอะไรว่าห้าขวบ หลังจากเงินซื้ออ้วนที่นั่งห่างออกไปไม่ไกลได้ยินเข้า เธอก็เบ้าปากอย่างไม่คิดจะปิดบัง สีหน้าฉายความรู้สึกดูถูกออกมา เพราะในห้องคิงนั้น ระดับคะแนนภาษาอังกฤษของหนานเซียงห้วนไม่นับว่าดีอะไรนัก ยิ่งทักษะการพูดถือว่าแย่แถมมาก ทำให้เมื่อได้ยินเธอพูดว่า “เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ห้าขวบ” แล้วก็อยากจะหัวเราะ

แต่จะว่าไปแล้ว ก็เป็นเพราะวาจา “ถากถาง” ของเงินซื้ออ้วนเช่นกัน

ที่ทำให้หนานเซียงห้วนตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าเธอจะต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ดี หลังจากนั้นเธอไม่เพียงแต่ทำได้ยอดเยี่ยมในตอนทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่ยังได้เข้าร่วมแข่งขันได้ว่าที่ภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยทั่วหัวอีกด้วย ทักษะการพูดที่คล่องแคล่วทำให้เธอผ่านการสัมภาษณ์จนได้เข้าทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียงอย่างสบายๆ

เมื่อคิดถึงตรงนี้แล้ว ในที่สุดหนานเซียงห้วนก็รวบรวมสติได้ รู้สึกว่าตัวเองไม่ได้มีอะไรที่ด้อยไปกว่าอีกฝ่ายตรงไหน ไม่มีอะไรที่ต้องกลัวเลยสักนิด เธอเฝ้าน้ำขึ้นด้วยความสง่างามมาก เตรียมตัวรับวาทะถากถางของเงินซือวั้น อีกทั้งยังปฏิเสธกับตัวเองว่าจะไม่มีทางพ่ายแพ้ต่อหน้าอีกฝ่ายแต่ใครจะรู้ว่าสายตาของเงินซือวั้นกลับมองผ่านเธอไปทันที รวากับมองต้นไม้ กำแพง หรือไม้กั้นขยะแค่เพียงเท่านั้น ใบหน้าขาวใสไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ ไม่เห็นแม้แต่ความรู้สึกใดในดวงตาสีดำสนิทคู่ นั้น

ความรู้สึกแบบนี้ทำให้เธออยากที่จะรับได้จริง ๆ เหมือนเวลาที่ออกหมัดไปเต็มเหนี่ยว แต่กลับต่อยถูกลมอย่างไรรายางั้น ความพยายามและความวาดหวังต่าง ๆ นานาพังทลายลงไปตามๆ กัน ความสูญเสีย ความผิดหวัง และความบักลั่งไถ้กำลังที่ซึ่มลึกเข้าไปในชั้นกระดูกแพร่กระจายไปทั่ว

ในที่สุดหนานเซียงห้วนก็ตระหนักได้ว่า ในฐานะที่เป็นเด็กห้องคิงคนหนึ่ง เงินซือวั้นในตอนนี้นี้คงไม่รู้แม้กระทั่งว่าหนานเซียงห้วนเป็นใครแน่นอนว่าย่อมไม่เห็นเธออยู่ในสายตา ใช่สิ ในฐานะที่เป็นเด็กนักเรียนปลายแถวของห้องบิว เธอไม่มีแม้กระทั่งคุณสมบัติอะไรที่จะทำให้เงินซือวั้นหวาดกลัวได้

เงินซือวั้นเรียนเต้นมาตั้งแต่เด็กๆ แม้หลังจากขึ้นชั้นมัธยมจะไม่ได้ฝึกฝนแล้ว แต่ยังมีพื้นฐานอยู่บ้าง ท่วงท่าการเดินของเธอจึงไม่ค่อยเหมือนกับคนอื่นๆ ขนาดสะพายกระเป๋านักเรียนอยู่แท้ๆ แต่แผ่นหลังก็ยังคงตั้งตรง ไหล่ผึ่งผาย ลำคอเชิดขึ้น ท่าทางราวกับกลัวว่ามงกุฎจะตกลงมาจากหัว และเพราะลักษณะท่าทางของเธอโดดเด่นไม่เหมือนใคร ทำให้ในชั้นเรียนมีผู้ชายจำนวนไม่น้อยที่สนใจ กระทั่งได้ยินมาว่าผู้ชายต่างห้องเองก็ยี้ย้อยแอ้งเพื่อที่จะได้ข้อมูลของเธอมา

คิดไม่ถึงว่าแค่เพียงเงินซื้อวันเดินทางผ่านหน้าหลินเซียวห้วนไปอย่างปกติธรรมดา แต่นั่นกลับดึงดูดความสนใจจากเขาได้ ทั้งๆ ที่เห็นว่าเงินซื้อวันไม่ได้ขายตามองใครตั้งแต่แรก ไม่แม้แต่จะมองเขาสักครั้งเสียด้วยซ้ำ แต่หลินเซียวห้วนก็ยังคงใจพุ่งเข้าไปขวางหน้าเธอไว้ “คนสวย อยากกินลูกชิ้นทอดหรือเปล่า”

หนานเซียงห้วนเกือบจะหลุดหัวเราะแล้ว เด็กไม่เอาไหนก็คือเด็กไม่เอาไหน แม้กระทั่งจิบสาก็ยังจิบอย่างตรงๆ ที่ๆ แบบนั้นเลย ผินะสิถึงจะสนใจนาย อีกรายหนึ่ง นายจิบใครไม่จิบ แต่กลับมาจิบเงินซื้อวันเนี่ยนะ รู้หรือเปล่าว่าเธอเป็นใคร เด็กหวัะทืออย่างเด็กห้องคิงนะไฟสูงกันจะตาย แล้วเธอจะสนใจเด็กห้องบ๊วยปลายแถวอย่างเขาหรือ

คิดเอาไว้ไม่มีผิด เงินซื้อวันมองเขาอย่างระแวงระวัง ก่อนพูดน้ำเสียงเย็นชาว่า “ขอโทษนะ แต่ฉันไม่รู้จักนาย”

หลินเซียวห้วนยกยิ้มมุมปากน้อยๆ พูดอย่างไม่ใส่ใจว่า “คุยๆ กันไปเดี๋ยวก็รู้จักกันเองละนะ พ่อฉันก็รู้จักแม่ฉันด้วยวิธีนี้เหมือนกัน”

เงินซื้อวันรีบเบนสายตาออกไปอย่างรวดเร็ว เอ่ยเตือนเขาอย่างเยียบเย็นว่า “นี่ ถ้านายยังไม่หยุด ฉันจะร้องให้คนช่วยแล้วนะ”

รอยยิ้มของหลินเซียวห้วนยิ่งกว้างมากกว่าเดิม เขายื่นมือออกไปจับปอยผมที่ตกลงบนบ่าของเธอ น้ำเสียงทุ้มต่ำราวกับน้ำที่ไหลเอื่อย “สาวน้อยที่ยังจิงเลยนะ”

หนานเซียงห้วนทนดูต่อไปไม่ไหวแล้ว ถึงแม้เธอจะรู้สึกขัดหูขัดตา เงินซื้อวันอยู่ข้าง แต่กลับรังเกียจพฤติกรรมราวอันธพาลของหลินเซียวห้วนมากกว่า เธอเดินขึ้นหน้าไปหลายก้าว ก่อนตะโกนใส่หลินเซียวห้วนว่า “นายจะทำอะไรนะ ไม่เห็นเธอใจว่าคนเขาไม่สนใจนาย”

รอบด้านพลันเงียบเสียงลงในทันใด คนสองคนที่เดิมยืนนิ่งไม่พังกันท่างหันหน้ามามองเธอพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย ถึงแม้หนานเซียงห้วนจะความรู้สึกซ้ามากกว่านี้ แต่ก็ยังสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าบรรยากาศโดยรอบนั้นดูจะผิดปกติอยู่บ้าง และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แค่วรรพิตาเงินซื้อวันก็หลุดหัวเราะ “พรี๊ด” ออกมา เธอชกที่ไหล่ของหลินเซียวห้วน

ก่อนต่อว่าต่อขานเขา “เป็นเพราะนายเลย เล่นเป็นอันธพาลอะไรกัน ทำคนเขา
เข้าใจผิดหมดแล้วเนี่ย”

หลินเซียวหรงถามกลับไ้ว่า “ใครใช้เธอแกล้งทำเป็นไม่เห็นฉันกันล่ะ”

สองคนพูดคุยกันไม่กี่คำก่อนหันหลังเดินจากไป ทั้งไว้เพียง
หนานเซียงห้วนที่มีสีหน้าลึบสน ไม่เข้าใจว่านี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ห่างออกไปไม่กี่ไกลนัก หลินเซียวหรงหยิบลูกชิ้นปลาไม้หนึ่งส่งให้
เงินซืออวิน เงินซืออวินไม่ได้รับไป แต่กลับกัดจากมือเขาคำหนึ่ง ดูเหมือน
ว่ายังคงร้อนอยู่บ้าง เธอจึงอ้าปากน้อยๆ ใช้มือพัดที่บริเวณปากจนทำให้
หลินเซียวหรงต้องย้ม ก่อนเป่าลูกชิ้นปลาที่เหลือให้เธอแต่โดยดี

หนานเซียงห้วนยืนมองอยู่จากทางด้านหลัง โดยที่ไม่รู้ตัว สายตา
ก็ตกกระทบลงบนกระเป๋านักเรียนของเงินซืออวิน ที่กระเป๋านักเรียนของ
เธอเองก็ห้อยตุ้กตากระรอกเอาไว้เช่นเดียวกัน ตุ้กตาแกว่งไปทางซ้ายที่
ทางขวาที่ตามจังหวะการก้าวเดิน มีบางครั้งที่มีมันไปกระทบเข้ากับตุ้กตา
กระรอกที่ห้อยอยู่บนกระเป๋านักเรียนของหลินเซียวหรง

ในที่สุดหนานเซียงห้วนก็เข้าใจ เดิมสองคนนี้รู้จักกันอยู่ก่อนแล้ว แต่
คงว่างมากจนต้องสวมบทบาทแกล้งเป็นอันธพาลกับสาวน้อยไร้เดียงสา มีแต่
เธอที่กลับคิดเป็นจริงเป็นจังเสียได้ จึงดูเป็นตัวตลกของคนอื่นไปโดยปริยาย
เมื่อคิดได้แบบนี้แล้ว หนานเซียงห้วนก็เลือดขึ้นหน้าอย่างอดไม่อยู่ ออกแรง
ที่มีอสุธกำลังจนขวิดโคล่าเปิดออกดัง “ฟืบ” ในเวลาเดียวกันนั้นเอง ของเหลว
สีน้ำตาลก็พุ่งพรวดออกมาจากขวิดราวกับความโกรธแค้น หกรดลงบนร่างของ
หนานเซียงห้วน

“อ้าย!” หนานเซียงห้วนร้องออกมาทันที

หลินเซียวหรงหันกลับมามองเธอครั้งหนึ่ง ดวงตากระจางไสพลัน
เปล่งประกายระยิบระยับออกมาเล็กน้อย

หนานเซียงห้วนปล้นหน้าแดง “วาบ” เธอคิดว่าหลินเซียวหรงจะต้อง
หัวเราะเยาะตัวเองอยู่แน่ๆ ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้อีก เธอมองเห็น
หลินเซียวหรงชะงักฝีเท้าไปเล็กน้อย ราวกับว่าเขามีอะไรอยากจะพูด แต่
ก็ไม่มี เขาเพียงแต่นำความคิดที่วนเวียนอยู่ในใจแสดงออกผ่านทางสายตา

เป็นนัยๆ ก่อนจากไปท่ามกลางความมืดมิดในยามค่ำคืน

เมื่อกินของทอดจนหมดแล้ว นานเชียงห้วนก็ปั่นรถจักรยานกลับไป
ยังบ้านสมัยมัธยมปลายปี 2 ที่บอกว่า “สมัยมัธยมปลายปี 2” นั่นก็เพราะเป็น
บ้านที่เธออยู่ชั่วคราว เธอย้ายเข้ามาอยู่ก่อนเปิดเรียนได้ไม่นาน และพอ
หลังจากสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้วก็ย้ายออกไป บ้านของเธอเป็นแพลตฟอร์ม
พนักงานเก่าๆ แห่งหนึ่ง ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นเพียงสายไฟเก่าๆ ขาดๆ
และแผ่นประกาศโฆษณาที่ติดเต็มไปทั่ว ทางเดินภายในตึกเต็มไปด้วย
สิ่งของมากมายวางกองเป็นแถว บนราวบันไดมีฝุ่นเกาะหนาเป็นชั้น เมื่อเทียบกับ
คอนโดมิเนียมระดับสูงที่อาศัยอยู่แล้วก็เทียบกันไม่ได้เลย

จะว่าไปแล้วก็แปลก ถึงแม้ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ที่นั่นจะไม่นานนัก
แต่ภาพเกี่ยวกับ “บ้าน” ที่นานเชียงห้วนมักจะฝันถึงส่วนใหญ่แล้วก็มักจะเป็น
ที่นี่ อาจเป็นเพราะที่นี่มีเรื่องราวที่ทำให้เธอรู้สึกพึงใจเกิดขึ้นมากเกินไปละมั้ง
นานเชียงห้วนอาศัยภาพในความทรงจำเดินขึ้นไปยังชั้นบน ก่อนหยิบกุญแจ
ออกมาและลองเปิดประตูดู คาดไม่ถึงว่าเธอจะเดินมาถูกห้องจริงๆ คิดดูแล้ว
ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าไร ขอแค่เพียงมันยังทิ้งร่องรอยไว้ในหัวใจ
ก็ไม่มีทางที่จะลบเลือนหายไปได้ตลอดกาล

เมื่อนานเชียงห้วนเข้าไปในห้องแล้วก็เห็นนานเย้วหมินนั่งดูโทรทัศน์
อยู่ที่โซฟา เธอถอดรองเท้าออกพลาบเอ๋อขึ้นด้วยความประหลาดใจว่า “พ่อ
กลับมาได้อย่างไรคะ”

นานเย้วหมินมองเธอ ก่อนถามด้วยความแปลกใจว่า “พ่อไม่ควร
กลับมาเหรอ”

นานเชียงห้วนยิ้ม “หนูไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น หนูคิดว่าพ่อ
จะหย่ากับแม่เสียอีก เพราะอย่างนั้นถึงได้แปลกใจอยู่บ้างยังไงคะ”

กวนซิวเหมยที่ตอนนั้นหันพักอยู่ในครัว เมื่อเธอได้ยินวาจาบาดหูอย่าง
คำว่า “หย่า” คำนี้ ก็รีบถือมีดหั่นผักฟุ้งตรงออกมา ขึ้นไปหานานเย้วหมิน
พร้อมตะโกนขึ้นเสียงดังว่า “อะไรนะ หย่าเหรอ คุณจะหย่ากับฉันอย่างนั้น
เหรอ”

นานเย้วหมินสะดุ้งทันที พุดตืดๆ ซัดๆ ว่า “ใครบอกว่าผมจะหย่า

ผมไม่ได้พูดว่าหย่าเลย เป็นลูกที่พูดส่งเดชทั้งนั้น”

หนานเย้วหมีหมองหนานเซียงห้วน หนานเซียงห้วนก็รู้สึกผิดเอามากๆ จึงหลุดปากพูดออกไปอย่างไม่รู้ตัวว่า “พ่อไม่หย่าแล้วหรือ” เธอจำได้ว่าเมื่อตอนที่ตนเองขึ้นมัธยมปลายปี 2 ได้ไม่นานเท่าไร พ่อก็ไม่ค่อยกลับบ้านแล้ว เมื่อเวลาผ่านไป เธอก็รู้สึกได้ว่ามีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง เมื่อถามมากเข้า แม่จึงบอกว่าพ่อกับแม่หย่ากัน และยังบอกว่าเป็นพ่อที่ “ทิ้ง” พวกเธอสองแม่ลูกไป

นี่ก็น่าแปลกเกินไปจริงๆ ถ้าพูดกันตามหลักแล้ว ในช่วงระยะเวลานี้ พ่อกับแม่ต้องแยกกันอยู่แล้วสิ แต่พ่อกลับปรากฏตัวที่บ้านได้ อีกอย่างก็ไม่มีความคิดที่จะหย่ากันออกมาให้เห็นเลยแม้แต่หน่อย จริงๆ แล้วนี่ยังไม่ถึงเวลา หรือโชคชะตาเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นกันแน่ เหมือนกับเธอที่อยู่ห้องคิง แต่กลับต้องตกไปอยู่ห้องบิวตี้แทนแบบนั้น

ไม่ว่าให้หนานเซียงห้วนได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดให้กระจ่าง กวนชีวเหมยก็ทรุดตัวลงไปนั่งร้องไห้คร่ำครวญกับพื้น “คุณมีอะไรจะพูดไหม ลูกเธอจะโกหก ฉันทนลำบากกับคุณมามากมายขนาดนี้ แต่คุณกลับจะทิ้งฉันไปได้อย่างไรกัน ฉันทำอะไรผิดไปหรือไม่...”

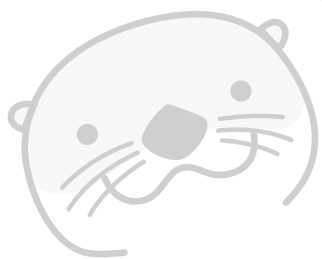
หนานเย้วหมีหมี่ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งพูดอะไรไม่ออกอยู่ชั่วขณะ มองหนานเซียงห้วนที่ ก่อนมองกวนชีวเหมยที่ รู้สึกร้อนใจจนเย็นไม่ติดพื้น

ในฐานะที่เป็น “ตัวต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมด” หนานเซียงห้วนก็อยากจะอธิบายเรื่องที่ตัวเอง “โกหก” เหมือนกัน แต่ถึงเธอจะพูดออกไปก็คงไม่มีใครเชื่อ จึงได้แต่ยิ้มเหี้ยๆ เอ่ยขอโทษพ่อไปอย่างนั้น ก่อนรีบหนีเข้าห้องนอนด้วยความรวดเร็ว

เพราะเรื่องนี้จึงทำให้กวนชีวเหมยไม่ทำกับข้าวแล้ว เธอหยิกหนานเย้วหมีหมี่แล้วโวยวายไปตลอดทั้งคืน หนานเซียงห้วนพอจะคาดเดาเรื่องที่พวกเขาทะเลาะกันได้ เพียงแต่โทษที่หนานเย้วหมีหมี่นั้นมีความกล้าหน่อยนิดราวกับหนู ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำไม่สำเร็จ จมอยู่กับตำแหน่งเดิมมาครึ่งค่อนชีวิตก็ยังไม่เห็นหนทางที่จะก้าวหน้า ทำงานตามรูปแบบเดิมๆ ไม่รู้จักเปลี่ยนแปลง แต่งานกับเขาก็เหมือนกับจมกองเลือด ไม่ต่างอะไรกับการ

ทะเลาะครั้งนี้ที่ฉายนในความทรงจำของเธอไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง เพราะ
 อย่างนั้นตอนที่พ่อกับแม่หย่ากัน หนานเซียงห้วนจึงไม่รู้สึกละเลย
 แม้แต่น้อย แม้กระทั่งรู้สึกดีใจอยู่บ้างเสียด้วยซ้ำ เพราะในที่สุดชีวิตของเธอ
 ก็จะได้สงบสุขเสียที

หนานเซียงห้วนนำผ้าห่มขึ้นมากลุมศีรษะเหมือนเคย วันนี้เธอเจอ
 เรื่องมามากมายเกินไป เธอแค่อยากนอนหลับให้สนิทสักคืนหนึ่ง หวังว่า
 พรุ่งนี้หลังจากตื่นขึ้นมาแล้วทุกอย่างจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม

ทดลองอ่าน